

der staaar længere nede i dette Telegram, hvad man ikke synes saa tilbøjelig til at citere, at Arbejderne alle er Salgsvenner; og jeg vil ogsaa mene, at hvis der virkelig var foregaaet en Strømkæntning i Stemningen paa Øerne, havde man nok vidst derovre under den stærke Strid, der har staaet her i Landet om dette Spørgsmaal, hvor man endog er gaaet til Folkeafstemning, at der havde været den største Anledning for dem af Øernes Befolkning, ikke mindst for Negerbefolkningen, der mulig ønskede at bevare Forbindelsen med Danmark, til at manifestere det paa en eller anden Maade, ved Møder, ved Udtalelser eller lignende, men det er ikke sket.

Det var altsaa vort Resultat af Kommissionens Afhøringer og af, hvad der under dens Arbejde kom frem, og nu har tilmed Befolkningen herhjemme talt og med afgjort Flertal sluttet sig til det Standpunkt, som Flertallet af Kommissionens Medlemmer har indtaget. Man tør vel nok sige, at den kraftige Agitation var paa den anden Side, og jeg finder det overordentlig let forstaaeligt. Det at afstaa Øerne kan aldrig blive noget, der fylder en med Glæde, kan aldrig blive noget, man føler Trang til med Begejstring at virke for, man følger sin Pligt til at tage det Standpunkt, man mener, alle Omstændigheder taget i Betragtning, tjener Danmark og de vestindiske Øer bedst, men at man skulde have Begejstring for det, at nogen skulde drage ud og med Humør agitere derfor, kunde man ikke vente. Det er heller ikke sket fra det Partis Side, som jeg tilhører. Ligeledes er den skriftlige Agitation, de Pjecer og Flyveblade o. s. v., som Landet er blevet oversvømmet med, saa godt som udelukkende foranstaltet af Salgsmodstandere. Der er altsaa gjort meget for at faa alle dem, der var Modstandere af Salgstraktaten, til at møde frem ved Afstemningen, og i det væsentlige er det vist lykkedes at kalde dem frem, jeg tror i alt Fald, det er lykkedes meget bedre at faa Salgsmodstanderne frem end at faa dem frem, som mener, det er rigtigt at give Samtykke til Overdragelsen. Ikke desto mindre er der blevet et saa stort Flertal for Overdragelsen, at Befolkningens Svar er fuldkommen utvetydigt, og hvad man end mener om det, at man har kastet denne Sag ud til Folkeafstemning — om man mener, det er rigtigt eller galt —, er det nu en Gang saadan, at Regering og Rigsdag er enedes derom, og naar man nu en Gang har gjort det, maa man efter min Opfattelse respektere Re-

sultatet, naturligvis ikke saaledes, at Resultatet tvinger nogen til at gaa imod sin Overbevisning, men saaledes, at de, som allerede i Forvejen ved en saglig Betragtning af Forholdet stod paa det Standpunkt, at det, som Sagerne laa, var rigtigst at sige Ja, kun kan være blevet i høj Grad bestyrket i denne Opfattelse ved Folkeafstemningens Resultat.

Man taler saa om det store Ansvar, vi paadrager os ved Afstaaelsen, vi, der agter at stemme Ja til Salgstraktaten, men man glemmer det uhyre Ansvar, vi vilde paatage os ved at beholde Øerne trods Befolkningens saa tydeligt udtalte Ønske. Øerne er og bliver for smaa til, at vi kan skaffe og uddanne den Stab af Embedsmænd, Funktionærer og Driftsledere, som er særlig kendt med og uddannet med Tropeforhold for Øje. En saadan Stab kan fremskaffes i de store Kolonilande. Jeg mener ikke dermed de store Lande, et Land som Holland kan f. Eks. fremskaffe en saadan Stab, fordi det har store Kolonialbesiddelser med mange Millioner Indbyggere, men vore smaa Øer med den lidet talrige Befolkning er ikke Omraade nok til at afgive Grundlag for Uddannelsen af de Kræfter, som skal til for at tage Arbejdet op under saa helt forskellige Forhold fra dem, vi kender herhjemme.

Men selv om man kunde gøre de store Løfter, som man har givet den vestindiske Befolkning, til Virkelighed, vilde det ikke paa langt nær kunne opveje det ene fornødne: Forbindelsen med det amerikanske Marked, og vilde der saa ikke overfor de gode, velmente og gavmilde Reformere, vi maatte gennemføre, saasom Vandingsforetagender og alt det andet, ikke atter og atter lyde til os: Det er altsammen kun Smaaating, det er altsammen kun Bagateller mod det, at vi kan sælge vort Sukker paa det amerikanske Marked og faa den meget højere Pris derfor. Vilde det ikke overfor alle Reformere, saa snart der var noget at udsætte derpaa — og det er aldeles utvivlsomt, at der vil blive noget at udsætte —, lyde: Hvorfor fjøede I os dog ikke, hvorfor littede I ikke til os, vi sagde jer tydeligt og klart nok i Forvejen, at det, vi ønskede, er at blive overdraget til Amerika? Selv om I vil gøre det aldrig saa godt for os, kan der ikke opnaas det, som der vil opnaas ved en Overdragelse. Det var det Standpunkt, der kom ret krast frem fra Kolonialraadenes Delegerede, da det atter og atter gentoges: Vi er sendte her over for at sige, at vi vil ikke høre om Reformere, det, vi vil